

[Alfred Jensen.]

pladserne ser man jo gang på gang, at de arbejdere, som dårligt har til dagen og vejen, skal betale til denne opsparing, hvorimod direktøren eller fabrikanten, der har en langt større indkomst, er fritaget, fordi han er over 65 år. Hertil kommer, at adskillige med store indtægter ikke bliver udsat for den samme begrænsning i forbruget, fordi de simpelthen af deres indkomst er i stand til at betale til den bundne opsparing og blot behøver at indsætte pengene på den konto, de skal placeres på, eller, hvis indtægten ikke er tilstrækkelig stor, har den mulighed at overføre pengene fra den ene konto til den anden i bankerne. Det vil altså sige, at byrden ved den tvungne opsparing ensidigt lægges på den mindrebemidlede del af befolkningen.

Jeg ved meget vel, at der er folk, der ynder at påstå, at arbejderklassen er særdeles privilegeret. Det er adskillige gange sagt fra denne talerstol, at arbejderne fik dækning for de prisstigninger, der fandt sted. Jeg har også set mange regnskaber, der skulle godtgøre, at arbejderklassen reelt er blevet ikke så lidt bedre stillet, end den var før krigen. Jeg giver ikke meget for de opstillinger, for de svarer ikke til virkeligheden. Går man ud og ser, hvorledes livsførelsen er i arbejderhjemmene, og taler med arbejderhusmødrene, vil man se, at det er noget helt andet end forbedringer, der dér er tale om. Det er i virkeligheden nøden, der griner en i møde.

Det er forøvrigt muligt ved hjælp af de tal, det statistiske departement udregner, og de lønstatistikker, der foreligger, at vise, at arbejderne ikke har fået dækning for de prisstigninger, man beregner finder sted i henhold til husholdningsbudgettet. Den omstændighed, at jeg vil fremdrage nogle tal fra den nugældende detailprisstatistik, betyder ikke, at jeg godkender det nuværende husholdningsbudgets grundlag, ejheller de prisstigninger, som det viser, og som man altså har udregnet i det statistiske departement. Jeg har lige så vel som mit parti stadigvæk den opfattelse, at husholdningsbudgettet er bygget op på et forkert grundlag. Det burde bygges op på det, en arbejder gennemsnitlig tjener, så ville man komme til et andet resultat, så ville man se, at fødevarer, brændsel, og husleje ville komme til at veje betydeligt stærkere i budgettet, end de gør nu, og det er jo ikke mindst de poster, der er steget i den sidste tid og stadigvæk stiger. Derved ville man efter vor opfattelse ikke alene få de prisstigninger, som det nuværende budget viser, men man ville kunne

notere langt langt større prisstigninger, end der her er tale om ifølge statistisk departements beregninger.

Men altså, jeg holder mig til det statistiske departements beregninger. Det sidst offentliggjorte pristal, for oktober, viser, at udgifterne for en pristalsfamilie er 12 181 kr. Jeg vil gerne sige, at da vi lavede det grundlag, blev der udtrykkelig sagt, at denne familie skulle repræsentere gennemsnittet af arbejdere og lavtlønnede tjenestemænd. Jeg har altså ikke den opfattelse, at man har ramt det rigtige, men det har man i det statistiske departement. Følgen er altså, at man nu opererer med dette pristal, og det vil sige, at hver gang prisindekstallet går et point op, er omkostningerne, udgifterne for husholdningsbudgettet, steget med 33 kr. I henhold til de reguleringsregler, der findes i tjenestemandsløven og i arbejdernes kollektive overenskomster, gives der stort set 120 kr. dyrtidstillæg for hver 6 points, pristallet går i vejret, det vil altså sige, at hver gang priserne er steget 198 kr., gives der 120 kr. i reguleringstillæg. Pristallet i april og juli viste en opgang på 20 points. Arbejderne havde et point tilgode, og det vil i virkeligheden sige, at arbejderne til september, hvis de skulle have haft dækning for prisstigningerne, skulle have haft et dyrtidstillæg, der svarede til disse 21 points, eller 693 kr. Det dyrtidstillæg, de mandlige arbejdere fik — kvindelige arbejdere og ungarbejdere får jo betydeligt mindre —, var 360 kr. Det vil altså sige, at tjenestemændene mangler 300 kr. i at få dækning bare for prisstigningerne i dette år, og arbejderne mangler 333 kr.

Jeg ved meget vel, at der overfor denne beregning kan indvendes, at der sandsynligvis er andre indtægter end mandens hovedindtægt, der er tillagt et dyrtidstillæg. Jeg er ikke helt enig heri, fordi det efter min opfattelse i høj grad er sådan, at de beløb, der regnes med i husholdningens samlede sum hidrørende fra konens hovedindtægt eller biindtægt eller fra mandens biindtægt, ikke altid er forbundet med en pristalsordning. Derfor er det noget tvivlsomt, om man får andet reguleringstillæg end det, der ydes på mandens indkomst. Men hvis man reducerer ned til det tillæg, som mandens hovedindtægt berettiger til, så kommer vi ned fra 198 til 160 kr., og det vil sige, at de arbejdere, der skulle have dækning for 21 points stigning, skulle have haft 560 kr., men dyrtidstillægget er kun 360 kr.; de kommer altså til at mangle 200 kr. pr. 1. september. Tjenestemændene, der ikke havde et point tilgode, kommer kun til at mangle 173 kr.

Men man skal gøre sig klart, at selvom